

SAMUEL BJØRK

MAL TO BYŤ
KONIEC
POLICAJNEJ
KARIÉRY

IKAR

A large, dark crow is the central focus, its beak wide open as if calling. The crow's body is semi-transparent, revealing a silhouette of a person walking on a beach at sunset or sunrise. The person is walking away from the viewer towards the water. The scene is reflected in the wet sand. The overall mood is somber and contemplative.

OSTROV
HITRA

SAMUEL BJØRK

OSTROV
HITRA

Preložila Lenka Kočišová
a Zuzana Inczingerová

IKAR

Samuel Bjørk

HITRA

Copyright © Samuel Bjørk 2023

Published by agreement with Ahlander Agency

Translation © 2024 by Lenka Kočíšová, Zuzana Inczingerová

Jacket design © 2024 by Barbara Baloghová

Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9415-8

„Haló?“

„Ahoj, mami, to som ja.“

„Kde si, Jonathan?“

„Som s Erikom, chytáme kraby.“

„Ale, Jonathan, veď je takmer deväť hodín! Zabudol si, že zajtra sa chystáme navštíviť starú mamu?“

„Nezabudol, mami, ale...“

„Nie, to neprichádza do úvahy!“

„Čo také? Veď ani nevieš, na čo sa tá chcem opýtať.“

„Ale viem. Chceš uňho prespať.“

„Och, mami, mohol by som? Prosííím.“

„Nie, Jonathan, nemôžeš. Vstávaš predsa zavčasu.“

„Mohla by si po mňa aspoň prísť?“

„Nie, dala som si totiž pohár vína, a tak si už nemôžem sadnúť za volant. Nešiel si náhodou na bicykli?“

„Ale áno...“

„V poriadku, onedlho sa teda uvidíme.“

„Áno, mama.“

PRVÁ ČASŤ

1

Dorothea Kroghová sedela na terase svojho bieleho farského domu a usmievala sa na blikajúce svetlá pred morským výbežkom Eaholmen. Bolo to nádherné leto. Možno najkrajšie leto na ostrove Hitra vôbec. Zlé jazyky tvrdili, že za to môžu klimatické zmeny. Že priemerná teplota planéty sa zvyšuje. A že čoskoro budeme potrebovať ďalšiu Noemovu archu. Dorotheu Kroghovú však nezaujímalo, čo tvrdia zlé jazyky. Vlastne ani nie tak zlé jazyky, ako Nora Strandová, večne zle naladená kostolníčka, ktorá ju práve poctila návštevou. Najnegatívnejšia osoba na svete. Slobodná a nespokojná hádam so všetkým, čo jestvuje medzi nebom a zemou. Najnovším problémom bol oltárny obraz.

„Sponzor v kostole? Odkedy rozhoduje o Bohu kapitál?“

Dorothea s ňou do istej miery súhlasila, veľmi dobre si však uvedomovala, že kostol potrebuje rekonštrukciu ako soľ. Novú strechu. Fasáda potrebovala čerstvý náter. A prostriedky od štátu na to jednoducho nepostačovali. Zato dar od solventnej časti farnosti? Niečo také predsa nemôže byť na škodu.

Hitra. Malebný ostrov neďaleko pobrežia nórskeho kraja Trøndelag, na ktorom prežila celý svoj život. S prírodou, ktorá jej ešte aj dnes vyráža dych. S typickou vôňou. Morské riasy. Morské vlny trieštiace sa o pobrežie. Akoby Boh vzal kúsok z toho najlepšieho, čo mal, a vytvoril miesto, ktoré má pripomínať raj na zemi. Slnko. More. Holé kopce. Vetrom ošľahané stromy. Útočisko, raj, ktorý je

však poškvrněný. Áno, ich ostrovná idylka je narušená. Rodinou, ktorej sa darí natolko, že má viac peňazí ako celá krajina dohromady.

Henry Prytz.

Zakladateľ a vlastník spoločnosti Royal Arctic Salmon. Kedysi obyčajný farmársky chlapec, dnes multimilionár a jeden z najbohatších ľudí na svete. *Lososia rozprávka na pobreží kraja Trøndelag*. Nie všetci boli toho názoru, že je to spravodlivé.

„Akoby tá rodina nikdy nemala dosť! Teraz chce vlastniť ešte aj cirkev?“

Dorothea Kroghová pokrútila hlavou. Neohlásený príchod večne negatívnej kostolníčky ju rozladil a zbytočne jej pokazil taký pekný deň. Nie, nebude sa tým viac zaoberať. Staršia pani sa postavila a pustila sa do spratávania šálok na kávu a zvyškov koláčikov. Ručičky hodín pri okne ukazovali štvrt na jedenásť. Priskoro na pohárik portského? Nie, pravdaže nie. Odkedy ju jej muž-farár navždy opustil, rozhodovala sama za seba. V jednej ruke držala prázdny pohár na víno, v druhej fľašu, keď jej vtom zavibroval mobil položený na jedálenskom stole.

To hádam nie.

Nikto jej nedopraje ani chvíľu pokoja!

A to si už pripravila križovky.

Dorothea si vzdychla a stlačila zelené tlačidlo.

„Áno? Pri telefóne Dorothea.“

„Mohli by ste sem prísť?“

Hlas nového farára znel rovnako ako vždy. Nervózne, rozrušene, možno o niečo viac ako zvyčajne.

Už pri prvom stretnutí jej napadlo, že úloha farárov je upokojovať ľudí a nie ich ešte väčšmi znepokojovať. Nejakto sa to už vyrieši. Je predsa mladý, prišiel z mesta, potrebuje iba trocha času, aby si zvykol. Odvtedy však ubehol rok a on stále pôsobil dojmom malého chlapca, ktorý dosiaľ netuší, na ktorej nohe má stáť.

„Musíte sem prísť, niečo sa stalo...“

„Znova vám utiekli sliepky? Viete, že tu môžu voľne pobehovať, a keď sa im bude chcieť, sami sa vrátia do kurína.“

„Čože? Nie, nejde o sliepky. Volám kvôli tomu novému oltár-nemu obrazu. Mali by ste to vidieť na vlastné oči. Ste doma? Ne-mohli by ste sa tu zastaviť?“

Dorothea si povzdychla a položila pohár s portským na stôl.

„Teraz?“

„Áno. Prídete?“

„Nemôže to počkať do večera?“

„Nie, nemôže. Obávam sa, že nás chce niekto potrestať. Niekto zhora. Vravem som, že by sme nemali tento dar prijať...“

Zdalo sa, akoby farárovi veľa nechýbalo a rozplakal by sa.

„Dajte mi desať minút.“

„Výborne, nájdete ma v sakristii.“

„O chvíľu som tam.“

Dorothea Kroghová odpratala fľašu vína aj pohár, vyšla do haly a na hlavu si nasadila slamený klobúk. Ukázalo sa, že dnešný deň nie je stvorený na odpočinok. Najprv tá mrzutá kostolníčka a te-raz tento nervózny mladý farár. Žeby nadišiel čas? Má sa odsťá-hovať do bytu pre dôchodcov, ktorý jej ponúkali v meste Fillan?

Áno, určite by mala tú ponuku zvážiť.

Vyšla von a zastala na vrchu schodov, keď jej zrak spočinul na osobe postávajúcej na cintoríne. Myklo ju.

Ach, nie.

Je to dnes?

Pohľadom rýchlo skontrolovala displej mobilu.

Šestnásty júl.

Samozrejme.

Dorothea sa v skutočnosti nechcela pozeráť, ale nedokázala odvrátiť zrak.

Anita Holmenová.

Matka.

Stojí pred prázdnyh hrobom.

Pred tromi rokmi.

Tu, na Hitre.
Jej syn sa vracal na bicykli domov z návštevy kamaráta. Odvtedy ho už však nikto nevidel.
Jonathan Holmen.
Osem rokov.
Dorothea sa hanbila.
Za to, že to už dávno neurobila.
Že k nej nepristúpila a neprihovorila sa jej.
Veď stratila syna.
Och, panebože!
Bola typickou krajankou, preto sa nestarala do súkromného života ostatných ľudí, teraz si však uvedomila, že už stačilo.
Tri roky?
A po chlapcovi nezostala jediná stopa?
Nie, to jednoducho nie je možné.
Dorothea Kroghová si upravila slamený klobúk a rozhodným krokom sa vydala k cintorínu.

2

Miu Krügerovú zobudilo otravné škriekanie čajok za oknom. Tentoraz však bolo všetko iné. Tmavovlasá vyšetrovateľka vrážd sedela večer na skalnatom útese, pozorovala širošie more a nedokázala pochopiť, kto vlastne je. Výjav, aký sa jej naskytol v tom starom bielom dome, ktorý kúpila na tomto odľahlom ostrove, ju priam šokoval. *Moje staré ja*. Znechutená sama zo seba sa pustila do upratovania obývačky. Tabletky rôznych farieb a veľkostí. Niektoré na predpis od lekára, niektoré z miest, na ktoré by najradšej zabudla. Prázdne cinkajúce fľaše na zemi a na pohovkách. Najviac ju však zraňoval kalendár. A dátum, ktorý v ňom zakrúžkovala. *Dvadsiaty prvý apríl*. V ten deň zomrie. So všetkým skoncuje. Konečne sa opäť stretne so svojou sestrou-dvojčaťom. So Sigrid. Tento svet opustila pred desiatimi rokmi v špinavej osloskej pivnici s ihlou zapichnutou v ruke. Všetci ju opustili. Mama, otec. Stará mama, s ktorou si boli také podobné, ktorá ju chápala lepšie než ona sama. *Vidíš to, čo ostatní ľudia nevidia, však mám pravdu, Mia?* Celá jej rodina. Všetci mŕtvi. A potom táto mizéria. Stala sa vyšetrovateľkou vrážd v najelitnejšej jednotke krajiny. Pracovala pod vedením Holgera Muncha na ulici Mariboegate 13. Jej zodpovednosť. Bieda sveta. Na jej pleciach.

Tomu je však koniec.

Mia odhrnula tenký paplón a opatrne našlapovala po vŕzgajúcej podlahe. Záclony sa pohojdávali v jemnom vánku. Pred

siedmimi týždňami dala výpoveď a odvtedy trávila čas tu. Sama. Na ostrove Edøya. Na vlastnom ostrove vzdialenom iba niekoľko minút plavby od ostrova Hitra. Slnko dosiahlo najvyšší bod na oblohe a v jeho lúčoch sa trblietala krištáľovo čistá voda. Keď tu sedela naposledy, necítila nič. Zmysly mala otupené. Utlmené. Vzdialené. Odpočítavala dni v kalendári. Nadobudnúť všetky zmysly bolo, akoby sa vrátila do života. Šokovaná. Čisté telo. Čistá myseľ. A ten uzlík nervov, ktorý sa jej usadil v podbrušku, pomaly mizol.

Vidíš to, čo ostatní nevidia, nemám pravdu, Mia?

Pokojným krokom prešla do kúpeľne a donútila sa pozrieť do zrkadla. Stála tu takto presne pred rokom. So zahmleným pohľadom. Dlhé tmavé vlasy jej nedbalo viseli okolo tváre. Vychudnutá, priam vycivená, chodiaca mŕtvoľa. V duchu počítala svoje zranenia. Fyzické rany po desiatich rokoch služby v policajnom zbore. Chýbal jej posledný článok malíčka. Nad ľavým okom mala jazvu po reznej rane.

Mia si opatrne odlepila náplasť z bedra a s úľavou konštatovala, že rana sa pekne hojí. Spomienka na jej posledný prípad. Prenasledovateľ. Strela z bezprostrednej blízkosti. Najprv do nohy, potom do bedra. Nahla sa k zrkadlu a študovala ranu. Pekne sa hojila. Ešte deň či dva a bude sa môcť zbaviť náplasti. Konečne sa dostane do vody. Bude sa môcť znova ponárať. Tešila sa na to od chvíle, keď priviazala loď o mólo. O svoje vlastné mólo. Na vlastnom ostrove. Pocity, ktoré sa v nej zobudili, boli až príliš silné. Mia Krügerová neplakala často, no cestou k domu vyronila zopár slz.

Bola nažive.

Čerta! Vela nechýbalo a už by tu nebola.

Mala z pekla šťastie.

Keby sa ju Munch nerozhodol vyhľadať. S prípadom, ktorý ju prinútil vrátiť sa do Osla.

Už jej je lepšie.

Cíti sa oveľa lepšie.

Mia sa v duchu poďakovala nebu a vošla do sprchy. Chvíľu zvažovala, či tu v zálive nezostane dlhšie ako iba niekoľko týždňov, no rozmyslela si to. Slúbila to. Onedlho príde jeseň. A po nej zasa zima. Búrlivé januárové počasie, nie, to nie je nič pre ňu, mala by si čo najskôr nájsť nový príbytok. Domy v mestskej časti Åsgårdstrand – rodičovský dom a dom starej mamy – predala už dávno. Byt v Osle, ktorý si kúpila, tiež predala. Mia dlho uvažovala, kam sa poberie. Spolu so sestrou Sigrid vždy snívali, že pcestujú na sever Thajska a spoločne budú prevádzkovať bar. Nedokázala si to však celkom predstaviť.

Vtedy sa jej ozval on.

Chen, jej kórejský priateľ.

„Ahoj, Mia, dostali sa mi do uší chýry o tom, že potrebuješ prácu. Zavesila si prácu policajtky na klinec?“

Bol to jej bývalý tréner, ktorý momentálne viedol horolezecký tábor na juhu Francúzska. Tínedžeri, ktorí zišli zo správnej cesty, dostali možnosť loziť po skalách, zatiaľ čo jemu platili za to, aby objavoval nové a často takmer nezdolateľné horské masívy.

„Potrebujem viacero inštruktorov. Prečo sem neprídeš?“

Dokonalé.

Vyšla zo sprchy a pri pomyslení na to sa usmievala.

Sama, tu vonku?

Áno, bolo to priam fantastické.

Nemohla tu však zostať naveky.

Niekoľko rokov strávených lezením po skalách vo Francúzsku?

Život už nemohol byť lepší.

Mia zišla s úsmevom do kuchyne a bosá vyšla von. Chodila po skalách, ktoré už vyhrialo ranné slnko. Vonku bolo priam neuveriteľné svetlo, takmer nadpozemské. Nielen cez deň, ale aj v noci. V kútiku duše sa potešila, keď sa jej pokazilo auto, lebo jej to pred odchodom pridalo niekoľko dní navyše.

„Prídem, keď jaguár opravia, okej?“

„Prirodzene, príď, keď sa ti to bude hodiť.“

Auto.

Mala by ísť do mesta.

Na nákup.

Práve sa chystala vrátiť do domu, keď zbadala loďku plávajúcu rovno do zálivu.

Kto by to mohol byť?

S nikým sa tu predsa nestretávala.

Mia si rýchlo navliekla džínsy a vydala sa dolu briežkom.

Bol to malý čln.

A v ňom sedelo dievča, možno desať- alebo jedenástročné, so svetlými vlasmi vejúcimi vo vetre a v kvetovaných letných šatách.

„Ste tá známa policajtká?“

Dievča nedočkavo vystúpilo z člna na mólo.

„Tak ste to vy?“

Mia sa usmiala.

„Možno. A ty si kto?“

„Musíte mi pomôcť.“

Mia si všimla, že do jeho pohľadu sa vkradla vážnosť.

„Volám sa Sofia. Bola to moja vina. To, že Jonathan zmizol. Môžete mi pomôcť? Prosím?“

3

Luca Eriksen vstal od stola, prešiel k stene a zvesil z nej manželkinu fotografiu. Slávnostne ju preniesol cez kanceláriu, opatrne ju vložil do zásuvky, sadol si a zahľadel sa do prázdna. Zbaví sa drvivej väčšiny vecí. Jej oblečenia. Jej osobných vecí. Všetko zabalil do škatúl. Odnesie ich, ak to dokáže. Ak nie, schová ich niekam, kde sa na ne nebude musieť každý deň pozerieť. Na povalu alebo do pivnice. Odstráni čo najviac stôp. Aj fotografie. Už nebude vyseďávať po večeroch sám doma a dookola si prehrávať na počítači rovnaké filmy. Nebude prstami prechádzať po jej krásnej tvári.

Luca, už ma znova nakrúcaš? Prestaň, veď som sa ešte neumyla, vyzerám hrozne!

Opäť sa postavil, prešiel ku kávovaru a zostal pri ňom stáť so šálkou kávy v ruke. Odkedy ju naposledy videl, prešiel už rok, tri mesiace a štyri dni. Niekedy mu tak veľmi chýbala, že nevedel, čo si počítať.

„Policajná stanica Hitra, pri telefóne Luca.“

„Stala sa nehoda.“

„Kde?“

„V tuneli. Auto prešlo do protismeru. Je tu úplný chaos.“

„Volali ste stodvanástku?“

„Áno, už sú na ceste. Luca?“

„Áno?“

„Je to Amanda.“

„Čože?“

„Amanda. Je to jej auto.“

Luca si to rozmyslel. Zrazu mu zostalo nevoľno. Rýchlymi krokmi prešiel k stolu, otvoril zásuvku, vybral z nej fotografiu a zavesil ju späť na miesto. Hánkami pohladil sklo na nej.

„Prepáč, Amanda.“

Keď na stole zazvonil telefón, od laku ho myklo. Napadlo mu, že rada, ktorú nedávno dostal, nemala ďaleko od pravdy.

Luca, asi by si sa ešte nemal vrátiť do práce. Je na to priskoro. Musíš si dopriať viac času.

Nepracovať?

Nie, musel.

Čo mal robiť? Sedieť doma? Sám? Bez nej?

Žiadne plány. To jednoducho nešlo.

Musel sa vrátiť do spoločnosti.

Musel byť užitočný.

Luca Eriksen sa vzbopil, zodvihol slúchadlo a nasadil oficiálny tón.

„Policajná stanica Hitra, pri telefóne Luca.“

„Dobrý deň, Luca, to som ja, Dorothea. Máte chvíľku?“

„Pravdaže, Dorothea. Stalo sa niečo?“

„V kostole došlo k menšiemu incidentu. Pána farára to poriadne nahnevalo. Mohli by ste sa tu zastaviť, ak nemáte náhodou naponáhlo?“

Luca sa usmial.

Naponáhlo?

Policajná stanica na Hitre mala stránkové hodiny iba dva dni v týždni, od desiatej do druhej. Zodpovedalo to úrovni kriminality na tomto malom ostrove. Predtým pendloval do mesta Orkanger, kde pracoval, keď bola jeho kancelária na Hitre zatvorená. Riadil sa však radou, ktorú dostal, spomalil, dal výpoveď a ponechal si iba menší pracovný úväzok na Hitre. Pracoval teda iba v pondelky a stredy.

Stredy.

„Och, Luca, musíme to robiť každú stredu? Nestačilo by to iba raz za mesiac?“

Jej tvár v zrkadle. Pohľad, ktorý tak dôverne poznal. Navonok podráždený, ale v skutočnosti zmierený, štrkot kľúčov od auta, vôňa jej parfumu, keď sa k nemu nahla, aby ho pobozkala na líce.

„Prosím ťa, snaž sa dnes hrať lepšie. Už ma unavuje, že vždy prehráme.“

Štyri páry.

Vždy to isté.

Smiech a poháriky a on vždy šoféroval.

Sobota, voľný deň, z ktorého sa nakoniec vykluje pracovný.

Pochopiteľne, musí zdvihnúť telefón, keď mu niekto zavolá.

„Luca, ste tam?“

„Prepáčte, Dorothea. Čo ste vraveli?“

„V kostole došlo k menšiemu incidentu. Pravdepodobne to nie je nič vážne, ale poznáte pána farára, pre všetko sa znepokojuje. Mohli by ste sa tu zastaviť?“

„Isteže, už som na ceste.“

„Výborne, tak sa čoskoro uvidíme.“

Ako robot.

Niekedy sa presne tak cítil.

Akoby bol iba stroj.

Už mu nič neprinášalo radosť.

Prebúdza sa sám v obrovskej posteli.

Umýval si zuby.

Sám.

Raňajkoval.

Sám.

Večer pozeral televízor.

Sám.

Luca Eriksen vstal, zvesil kľúče z háčika pri dverách a zišiel po schodoch. Chvíľu nehybne sedel za volantom policajného auta, potom stisol tlačidlo na ovládači, garážová brána sa pomaly otvorila a on vyrazil von do slnka.

Slnko. To bolo teda niečo. Leto bolo doposiaľ plné slnka, najkrajšie za posledné roky. Sychravé počasie. To bol pravý dôvod, prečo pred mnohými rokmi váhal.

„Luca, na ostrove Hitra sa uvoľnilo miesto učiteľa. Čo ty na to? Nepresťahujeme sa na sever? Možno by sme mohli bývať v mojom rodičovskom dome. Nebolo by to romantické?“

Čistá náhoda.

Motýlí efekt.

Ak by to vtedy neurobili, nikdy by nedošlo k nehode.

Ak by vtedy odmietol, ešte by žila.

Bolo by to perfektné.

Láska na prvý pohľad.

Presťahoval sa do Osla, keď nastúpil na vysokú školu Politihøgskolen. Nehľadal vzťah. Naplno ho zamestnávalo štúdium a tréningy. Beh. Preň žil aj dýchal. Každé ráno vstával o šiestej. V priebehu roka zničil niekoľko párov bežeckých tenisiek. A vďaka tomu sa stretli. Dvadsaťročná študentka učiteľstva, ktorá pracovala na polovičný úväzok v predajni s obuvou v mestskej časti Majorstua.

Amanda.

Z Hitry.

Dorothea Kroghová stála na schodoch pred kostolom a čakala naňho.

„Dobrý deň, Luca. Ako sa máte?“

„Mám sa vcelku dobre.“

„Viete, že u mňa ste kedykoľvek vítaný, všakže? Ak by ste sa náhodou potrebovali s niekým pozhovárať.“

„Ďakujem za ponuku. Vraveli ste, že sa niečo stalo.“

„Teda, nie som si istá, že sa niečo stalo. Určite ide o nejaký výstrelok. Zavolala som vám preto, lebo pán farár na tom trval. Veď viete, ako hneď znervóznie, chudák. Musel si ísť potom na chvíľu lahnúť. Podte, ukážem vám to.“

Nasledoval ju hore po schodoch.

„Tamto.“

Zastal uprostred schodiska a zahľadel sa na stenu za oltárom. Starý oltárny obraz nahradil nový. Luca sa usmial a pokrútil hlavou. „Už rozumiem, čo tým myslia.“ „Áno?“ Stará žena sa k nemu obrátila. „Máte pocit, že je to príliš?“ „Nie, to by som netvrdil...“ „Príliš honosné? Viete, presne o tom som uvažovala. Či sa to niekomu neprotivilo natoľko, až sa rozhodol, že nám dá najavo svoju nevôľu takouto správou.“ Pristúpila ku kúsku látky, ktorý ležal na zemi v sakristii. „Toto viselo z oltára.“ Dorothea odhrnula látku a ustúpila. Na zemi ležali tri mŕtve vrany. „Trocha nechutné, nemyslíte?“ „Áno, bezpochyby.“ Eriksen si klakol a zdvihol jednu vranu. „Čo majú s očami?“ Dorothea vystrúhala grimasu. „Niekto ich vypichol.“ „No fuj!“ Opatrne položil vtáka na zem. „A potom je tu toto. Neviem, či je to dôležité, či to má byť nejaký odkaz alebo čo.“ Dorothea ukázala prstom na kovovú cedulku, ktorú mala jedna vrana pripevnenú o nohu. Luca obrátil vtáka a zahľadel sa na vyryté znaky. „KTTY3?“ „Áno. Nepýtajte sa ma, čo to znamená, lebo nemám najmenej potuchy. Možno bola vrana označená. Ved' viete, ornitológom. Netuším. Je to trocha odporné.“ „A všetky tri viseli tamto?“ „Áno, dnes ráno. Čo si o tom myslíte?“

Stará žena si prekrížila ruky cez prsia a vrhla naňho ustarostený pohľad.

„Ťažko povedať.“

„Mal to byť vtip?“

„S najväčšou pravdepodobnosťou áno. No aj tak je to dosť nepríjemné. Som rád, že ste mi zavolali. Trochu sa povypytyjem na okolo.“

„Ďakujem,“ povedala Dorothea, pohľadila ho po chrbte a vyšla z kostola pred ním.

4

Dievča sotva stačilo priviazať čln o mólo, keď sa spoza úžiny vyrútila iná, oveľa väčšia loď. Mia ju už kdesi videla. Sivá štíhla vysokorýchlostná loď typu RIB s dvoma silnými výkonnými závesnými motormi. Stála priviazaná o mólo pred predajňou Coop, kde zväčša nakupovala. Vzbudila v nej záujem, lebo na boku mala logo spoločnosti Potápačský klub Hitra.

„Aké typické,“ vzdychlo si dievča a prekrížilo si ruky cez prsia. „Čo si myslíš, že mám tri roky?“

Pokrútilo hlavou a namrzene urobilo niekoľko krokov vpred, keď štíhly sivý čln zastal pri móle.

„Sofia?“

Mia chytila lano a uviazala ho o kôl. Muž, ktorý očividne vedel zaobchádzať s loďami, vypol motor a vyliezol po schodíkoch na mólo.

„Sofia, vravel som ti, aby si ju nevyrušovala!“

Podráždené dievča sa rozbehlo po skalách a zmizlo im z dohľadu.

„Veľmi sa vám ospravedlňujem,“ povzdychol si muž a odhrnul si blond vlasy z čela. „Vie, že to nesmie robiť. Dúfam, že vás neobťažovala.“

Mia sa usmiala.

„Ale vôbec nie, návšteve sa len poteším.“

Chlapík sa jej znova ospravedlnil a podával jej ruku. Na móle